

Phật (2)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[09/03/2026 - 03:57 - thuongthoicogidau]

ôn lại cái chữ Phật. Chữ đó rất là quan trọng. Bởi vì chỉ vì cái chữ Phật mà chúng ta có mặt ở đây suốt 10 ngày này. Chỉ vì một chữ đó là sao? Thứ nhất, vì tin Phật. Tin Phật dạy mà chúng ta biết rằng đời là khổ. Khổ Còn có hai đó là khổ cảm giác và khổ bản chất.

Thí dụ như xưa giờ đó là mình nói tới cái chuyện đời là khổ thì mình chỉ nói đến khổ cảm giác thôi. Thí dụ như là bệnh, già, chết rồi sợ hãi rồi đói lạnh tai nạn thì mình gọi đó là khổ. Nhưng mà trong kinh Phật á thì cái khổ đó chỉ là là 1/3 thôi, nói gọn thì khổ có hai. Đó là khổ cảm giác và khổ bản chất nhưng mà nói rộng á thì

khổ cảm giác gồm có một

khổ bản chất nó gồm có hai.

Khổ bản chất, là cái tình trạng bất trắc bất toàn và lệ thuộc các điều kiện mà có. Đó là khổ bản chất.

Thí dụ như bây giờ trước mặt tôi là các vị đang giàu, đang đẹp, đang trẻ mình thấy đâu có khổ đâu. Nhưng mà cái vấn đề nằm ở chỗ là cái giàu, cái đẹp, cái khỏe, cái trẻ đó nó có thể mất trong vòng một tiếng đồng hồ. Đúng không hả? Một tiếng đồng hồ mất liền. Các vị có thể không tin các vị nói tôi đang trẻ như thế này làm sao mà một tiếng mất. Có cách nào mất không? Một là chết, hai là nó bị đột quy. Các vị tưởng tượng một người mà 30 tuổi mà bị đột quy thì cái trẻ nó còn có giá trị gì không? Mất tiêu. Đó là cái trẻ. Còn cái khỏe cũng vậy. Đột quy rồi thì cái cái chuyện mà sáu múi ba vòng nó đâu có còn giá trị gì nữa. Rồi bây giờ tới chuyện giàu. Các vị có 1 tỷ đô la mà các vị nằm một chỗ, thì cái 1 tỷ nó cũng người khác hưởng chứ các vị được cái gì. Rồi cái giỏi các vị có tám cái bằng tiến sĩ mà các vị bị đột quy thì các vị nghĩ cái tám cái bằng đó xài được cái gì. Cho nên là nhớ trẻ, khỏe, giàu, đẹp nó có thể bỏ mình trong vòng 1 giờ đồng hồ thôi. Chứ đâu có đợi đến già mà cái trẻ nó mới bỏ mình bỏ liền. Bây giờ một tiếng đồng hồ bước ra mà nó bị trượt một cái là nó bị liệt nửa người thì cái cái tuổi 30 nó không giờ còn giá trị nữa. Nó còn thua mà ông già 70 mà khỏe mạnh nữa nha. Đó thì những cái này được gọi chung là bất bất toàn, bất toại. Cái khổ đó được gọi là khổ bản chất.

Còn khổ cảm giác thì bà con hiểu rồi. Cái khổ cảm giác thì nó gồm có hai, sự có mặt của những cái mà làm cho mình khó chịu thân tâm và sự vắng mặt của những thứ làm cho mình dễ chịu thân tâm. Đó gọi là khổ cảm giác. Đây nhớ ha. Khổ gồm có hai rồi trong cái hai mình lại chia ba. Khổ bản chất tức là cái tính chất bất toàn, bất toại và lệ thuộc các duyên. Còn cái khổ cảm giác thì nó gồm có cái sự có mặt của những gì làm cho mình khó chịu thân tâm. Thêm chữ thân tâm nữa. Thêm chữ thân tâm nữa. Khó chịu thân tâm. Và sự vắng mặt của những gì là sự dễ chịu của thân tâm. Có nghĩa là giận hờn, sợ hãi, ghen tuông là khổ. Nhưng mà cái sự biến mất của cái niềm vui cũng là một cái khổ. Mình đang nực, đang nóng là một cái khổ. Mà cái quạt máy, cái máy lạnh nó đang chạy mà tự nhiên nó không chạy nữa cũng là cái khổ. Nóng nực là một cái khổ mà cái sự dừng lại của cái mát cũng là cái khổ. Thì cái hai cái này được gọi chung là khổ, khổ cảm giác. Mà các vị còn nhớ cái chữ cái chữ chúng sinh hôm qua tôi giảng không? Tức là chúng sinh là có cái bản chất dính. Dính là có hai cách. Đó là dính bằng cách là ghét và dính bằng cách là thích. Ở đâu có thích thì ở đó có ghét, ở đâu có ghét thì ở đó có cái thích ngược lại. Và chính vì không hiểu cái này cho nên chúng ta khi mà sanh ra trong cái thân phận nào, trong cái hình hài nào thì chúng ta luôn luôn dính chặt vào đó. Dính chặt vào đó. Sanh ra là một cái người nghèo châu Phi thì chúng ta vẫn dính chặt vào cái kiếp nghèo châu Phi sanh ra là một đại gia ở Âu Mỹ thì chúng ta dính chặt vào cái sung sướng của đại gia Âu Mỹ, chúng ta sanh làm con giun con dế thì chúng ta cũng dính chặt vào cái kiếp sống của giun con dế, chúng ta sanh ra làm con sư tử hay là con cá sấu hay là con khỉ con trăn thì chúng ta cũng dính chặt vào những cái mà chúng ta đang trải qua. Cái đó rất là quan trọng rất là quan trọng. Và Phật là gì? Giờ nghe kỹ nè. Trước khi thành Phật, thì tất cả chư Phật đều giống hệt chúng ta. Nhưng mà nhờ tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống. Nghe cho kỹ cái này. Ai cũng có ba cái này hết á. Nhưng Và có một điều là chúng ta có biết tận dụng ba cái này hay không? Thí dụ như do tiền nghiệp chúng ta sanh ra làm người khỏe, thông minh, giàu đẹp. Nhưng mà có

còn có người họ tới nơi người nhà chưa có kịp rót, vô họ chỉ nhìn ngài nói khỏe đi về đi cái mặt đầu có gì đâu ngài nói không có gì đâu là nó đi về nó hết luôn, cái phước ngài như vậy thì dĩ nhiên mình phải hiểu ngầm là người ta cũng đã đến lúc hết bệnh. Chứ không phải là ngài ngài phù phép gì hết á. Thì đến lúc ngài chữa bệnh người ta khi mà ngài già rồi đó ngài mới suy nghĩ. Người bệnh không bao giờ hết. Mà cái bệnh này ở đâu nó ra? Bệnh thân từ bệnh tâm phiền não luân hồi mà ra. Thì ngài mới nguyện thành Phật để độ chứ còn làm thầy thuốc chữa kiêu này là không biết kiếp nào mà hết. Thì ngài nguyện thành Phật rồi. Dĩ nhiên ngài già rồi ngài phải chết mà cái phước của ngài nó lớn đến mức mà khi ngài mất rồi đó cái tro than của ngài đó người ta pha nước uống cũng hết và cái tro làm sao mà đủ thế là người ta pha người ta đổ vô cái giếng để tới mức giếng đó mà uống thôi. Và cái chỗ thiêu xác ngài đó người ta tới người ta chỉ lúc đầu còn tro cuối cùng người ta lấy cái đất chỗ thiêu xác đó mà người ta về người ta pha nước uống mà mọc trí thành cái hồ khiếp như vậy.

Cho nên đại trí đại bi là sao? Đại bi là chữa bệnh cho đời nhưng mà đại trí thấy rằng chỉ chữa cái bệnh thôi, nó không được, phải làm Phật để mà chữa bệnh tâm. Đó là một chuyện. Bây giờ cái chuyện thứ hai tôi đặc biệt muốn nhấn mạnh sáng nay đó là khái niệm Phật tánh. Đây, theo kinh điển truyền thống của Pali thì Phật tánh là gì? Phật tánh chính là cái khả năng giác ngộ ở mỗi con người. Và cái Phật tánh đó không phải là cái gì đó có sẵn như là một viên ngọc mà nó là những cái khả năng mà mình phải biết tận dụng mình nuôi lớn nó từng ngày chứ nó không phải là có sẵn, mà nó là một cái khả năng mình phải nuôi lớn nó từng ngày. Và trong kinh có một câu chuyện như thế này bà con lắng nghe cho kỹ. Có cái ông đó trước khi ông mất ông mới kêu đưa con út vô ông nói ba thương con nhất giàu út ăn nghèo út chịu. Thì nhà mình có mấy mẫu đất nhưng mà đặc biệt cái mẫu đất mà nó giáp với sông hồi xưa ông có ông nội chôn nhiều vàng lắm thì ba mất ba thương con nhất cho nên ba cho con cái miếng đó, cái miếng mà giáp với sông ấy mà không biết vàng rồi giấu ở đâu bây giờ đào lên thì ba lén lén ba đào hoài mà không biết thì thôi ba thương con, ba cho con cái miếng đó đó con ráng làm lụng siêng năng đừng có cho ai biết hết á cứ cuốc đất rồi trồng trọt rồi trong lúc cuốc vậy mình coi gặp vàng thì mình giúp anh em. Xong rồi ông kêu cái thằng giữa vô nói y chang vậy đó. Ông nói cái miếng mà nó giáp với cái ông hàng xóm nó cái miếng nó có chôn ở dưới rồi. Ông kêu thằng cả vô cũng nói như vậy. Ba mất rồi thì quyền huynh thế phụ bà giao đất miếng đất tốt nhất cho con. Thì cái miếng mà giờ mình đang ở nè cái miếng này là có chôn vàng không biết ở đâu. Thôi thì con cứ ráng con cày xới con làm như là mình siêng năng vậy đó. Nhưng mà thật ra là mình tìm vàng. Hiểu không? Thì ba đưa con đưa nào nó cũng nghe dặn riêng hết. Ông kêu từng đứa vô ông dặn cho nên ba đưa nó vui lắm. Ông mất rồi là thằng út nó không có dám vui chơi. Nó ăn rồi nó cứ lo nó cuốc. Mà cuốc tới đâu trồng tới đó. Có nhiều bữa trắng lên mà nó không chịu nghỉ. Sáng mờ sương là nó ra nó cuốc. Nó cuốc tới tối mịt mà có trăng là nó quất cho tới 2:00 sáng luôn. Nó cuốc suốt 30 năm như vậy. Thì các vị tưởng tượng cuốc tới đâu trồng tới đó cho nên 30 năm nó giàu dữ lắm luôn vậy đó. Nói giàu lắm lắm luôn. Ba anh em giàu lắm. Thì 30 năm thì lúc mấy anh em tóc muối tiêu hết. Thì có một ngày kia ông anh cả ông mới ông lớn tuổi ông mới làm cái tiệc rượu ông mời hai đứa em tới mà lúc đó ba ông đại gia hết có nhà Phú Mỹ Hưng hết luôn. Thì ông mới nói ông nói bây giờ anh cũng lớn anh cũng nói thiệt anh nghi ngờ ba gạt anh ông mới kể là vậy đó nhưng mà gạt là gạt thương, ba sợ anh làm biếng nên ba nói đất anh có vàng mà anh nghĩ ko có phải. Cái vàng đó chính là cái mồ hôi, chính là cái công. Cái công khó mà mà anh đổ ra mà thiệt. Anh nghĩ nếu mà anh tìm được cái hũ vàng đó thì chắc bây giờ cái hũ vàng đó nó không cho anh giàu vậy đâu. Nhưng mà nhờ anh siêng trong suốt 30 năm đó bây giờ anh mới giàu giữ thần vậy đó nha.

Rồi thì cái đứa giữa nó cũng nói như vậy. Nó nói rằng em cũng bị bố gạt. Và thằng út nó mới nói em nữa em cũng bị bố gạt. Và nhờ cái lời dặn của bố mà bây giờ ba anh em mình được như vậy. Thì cái Phật tánh cái khả năng giác ngộ cũng phải hiểu như vậy. Nó không phải là một cái gì đó có sẵn một cục thù lù mà chói ngời sáng rực. Mà nó chính là cái 25. Cái Phật tánh chính là cái 25 ở trong mỗi chúng ta. Mà trong cái 25 đó nó cái tâm Sở Trí Tuệ. Nếu thiếu tâm sở trí tuệ nó còn lại 24 thì 24 kia không thể làm thành cái khả năng giác ngộ. Nhưng không bao giờ mà trí tuệ nó đi một mình mà nó phải luôn luôn đi với 24 cái kia. 24 cái kia mà không có trí tuệ thì nó không thể là cái Phật tánh được. Nhưng mà cái Phật tánh nó không bao giờ nó đi một mình. Cho nên khi kể Phật tánh là phải kể cái 25 ở mỗi người. Nhưng mà cái 25 ở đây á nó gồm có ba trường hợp. Chỉ có trường hợp

Thứ ba đó nó mới là Phật tánh. Cái 25 đó. 25 tức là những thành tố tâm lý tích cực. Đó là 25 thành tố tích cực là gì? Là từ bi, kham nhẫn, thiền định, chánh niệm. Hiểu không? 25 gồm mấy đó thôi chứ không có gì hết. Rồi thì cái 25 này nó có ba trường hợp.

Trường hợp một là hướng đến công đức hưởng dục. Như là bố thí, trì giới, ngồi thiền, niệm Phật, phục vụ nghe pháp, mong kiếp sau sanh ra đẹp trai, con nhà giàu học giỏi, sung sướng, vui vẻ. Thì trường hợp đó 25 được gọi là 25 hướng đến chuyện hưởng dục.

Trường hợp thứ hai là 25 của những người chán dục, không muốn hưởng thụ vật chất nữa mà chỉ muốn tu tập thiền định có thần thông, được sanh về các cõi Phạm Thiên, không có hưởng thụ vật chất. Ăn rồi cứ ngồi thiền mát lạnh ớn rợn đã cả ngày nhẹ tên vậy đó.

Trường hợp ba là chán dục, chán luôn mọi hình thức hiện hữu. Bởi vì sao? Vì tham ái có ba trường hợp. Một là thích hưởng thụ, hai là thích sở hữu và ba là thích hiện hữu. Mà cái anh thứ ba này nè là ảnh chán cả ba luôn. Ảnh chán hưởng thụ, chán sở hữu và chán hiện hữu.

Còn hai cái anh trước đó thì còn bị mắc vào ba cái này. Thì cái 25 mà nó hai trường hợp trước đó thì nó không được kể là Phật tánh. Nghe kịp không? Cái 25 trường hợp ba này nè. Cái 25 của người mà không muốn tiếp tục sanh tử nữa trong bất cứ hình thức nào thì cái 25 đó đó mới được kể là cái Phật tánh. Nghe kịp chưa? Và một người phải trải qua rất là nhiều kiếp để nuôi lớn 25 này theo cái hướng thứ ba. Theo cái hướng thứ ba đó mà cứ nuôi nó hoài. Mà trong thời gian nuôi như vậy là phải gặp rất là nhiều hiền thánh. Có nghĩa là gặp những người cũng tu hành như mình, những người tu giống mình, những người tu hơn mình mà đặc biệt là chư Phật phải gặp gỡ rất là nhiều chư Phật thì cuối cùng mới trở thành ra một đức Phật Tổ Như Lai tự mình giác ngộ không cần thầy và dưới mình, mình có thể độ vô số người (những người đó phải là những người hữu duyên những người mà thuộc nhóm ba nhưng không tự bơi được mà phải nhờ đi kè cái thuyền của mình)

Sáng nay là tôi muốn nói Kỳ cái chữ Phật là vậy đó. Tức là trong mỗi người chúng ta đều có khả năng giác ngộ nhưng mà khả năng đó phải được hiểu theo như cái cách tôi vừa nói. Có nghĩa là chúng ta phải mài dũa, nuôi lớn, trường dưỡng đầy, huân tập hết đời này sang đời khác thì sẽ có một ngày sẽ có một ngày thì chúng ta một là trở thành cái bậc tự ngộ vô sư tự chứng. Hai là có sự phụ khai thị cho một câu hai câu hoặc là một pháp thoại chứ còn không có trường hợp thứ ba. Một là tự ngộ, hai là nhờ thầy giúp. Chỉ có hai trường hợp đó. Nhưng mà cả ba trường hợp này nó lại chia thành hai trường hợp nữa là đắc xong, thành thánh xong có khả năng giúp người khác giống như mình hay không? Thành ra phải hai trường hợp. Có nhiều vị đắc xong không có khả năng giúp cho người khác. Đắc xong tự mình biết. Thì trong kinh ví dụ vị này giống như người cầm mà nằm chiêm bao vậy đó. Mình đắc đạo mà mình không có khả năng thuyết giảng cho người khác. Giống như người cầm nằm chiêm bao, người cầm nằm chiêm bao sao tả nó rất là khó. Cho nên là nó có nhiều trường hợp là phải hiểu như vậy thì tùy cái kiểu tu, tùy vào cái tiền nghiệp, tùy vào cái chuyện thiện ác mỗi ngày của mình, tùy vào cái khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà chúng ta có một cái kiểu 14 và 25 khác nhau. Cái bà kia bà thích sát sanh nhưng bà thích săn bắn thôi. Còn cái ông này là ông A ông B là ông thích đi câu cá thôi. Còn cái ông nọ là ông mê đá gà thôi. Có thấy ba khác nhau không? Một người cả ba người đều hiểu sát hết. Một người thích đá gà, còn một người thì thích săn bắn, còn một người thì mê câu cá. Ngay cả cái ác nó cũng khác nhau. Rồi cái người mà lừa đảo lật lọng cũng vậy. Có người họ lừa đảo cao cấp, thị trường chứng khoán, nhà đất phải không? Địa ốc. Còn có người thì họ đi móc túi, giật dọc rồi đi gạt kiếm bạc cất tiền lẻ không à. Đó là tùy vào cái khả năng và khuynh hướng tâm lý mỗi người mà chúng ta có kiểu bất thiện khác nhau.

Rồi bây giờ qua tới thiện nè. Có lòng thương người nhưng mà mỗi người có một cách. Có người có lòng thương người là sao ta? Giúp cái bà hàng xóm cơ nhờ. Ra đường gặp ai nghèo tàn tật thì giúp gặp đâu giúp đó. Cái giúp không có chiến lược. Còn có người đó là họ giúp người nghèo bằng cách là họ mở trường nghề để cho cái đám tàn tật nó về nó học. Có người giúp người nghèo bằng cách là cho cá ăn, có người giúp người nghèo bằng cách là dạy người ta câu cá. Hai cái này khác hay giống? đó giúp mà giúp sơ sơ nó khác mà giúp chiến lược nó khác. Thì tại sao ở đâu nó ra cái chuyện khác này? Là bởi vì cái 25 và cái 14 không giống nhau. Vì cái ác và thiện của mình nó lệ thuộc vào cái trình độ cho nên nó dẫn tới cái thái độ, nó dẫn tới cái phản ứng cũng ko giống nhau. Rồi cho nên là chính vì cái 14 và cái 25 của mỗi người nó không có giống nhau cho nên cách thiện

cách ác không giống nhau. Và mai này khi mà nuôi cái nguyện bồ đề mà chứng thánh thì cái kiểu tu ba la mật nó cũng không giống nhau. Và chính vì cái kiểu tu nó không giống nhau cho nên cái cái lúc mà đắc chứng cũng không giống nhau. Đó có người lúc họ đắc chứng rất là đơn giản đang sung sướng giàu sang ngất ngưỡng. Nghe một câu đạo đắc A La Hán cạo đầu đắp y xong đang sung sướng nhưng lẹ nghe một câu đắc A La Hán cạo đầu đắp y xong bay thẳng về núi. Còn có vị trời đất ơi đi nghe pháp xong về dần xếp bà xã không cho đi, bà xã cho đi thì má vợ không cho đi. Má vợ không cho. Má vợ cho đi thì bà ngoại vợ không cho đi. Rồi cứ níu kéo xúc dây quần rồi cuối cùng cũng đi tu. Mà vô tới nơi ông ơi phải đầu đả, phải đi bát bữa đói bữa no rồi lên núi cao rừng thâm lam sơn chướng khí, ma thiên nước độc, muối mòng rắn rít tu cho mấy chục năm cuối đời lác lơ lác lẻo rồi bệnh hoạn rên xiết bùm đắc. Mà nó đắc thấy cái kiểu này đắc ón oải chè đậu luôn á, chè thiêu á, đắc nhưng mà đắc ón quá ón lắm có trong thời đức phật vô số vị đắc kiểu đó lên rừng sâu núi thẳm sống gian khổ tại vì ông đó sướng là không có được, ông đó Kỳ sướng. Kỳ sướng. Ông đó sướng là không có đắc. Phải tự ông đày đọa ông như vậy đó. Ông mới chịu đắc. Còn có cha sướng cực kỳ thì đang làm thiếu gia tự nhiên thấy người ta đi rần rần hỏi đi đâu nói đi nghe pháp. Cái bước vô ngôi ở cái góc chỉ nghe ké thôi. Đắc cái rẹt, đắc xong là tới mặt tới trước mặt Đức Phật. Đức Phật chỉ đưa tay đó thôi. Thiện lai tỷ kheo là râu tóc tự mất y bát tự có trên người là lục thông tam minh là lạ Phật ba cái xong là bay cái vào về núi liền. Mà trong khi đó cách đó có chỉ có 30 phút là một thiếu gia vòng vàng vợ con thế tử đầy người hết. Mà bây giờ chỉ cần 30 phút sau là đã về núi ở trên đó. Ngay đêm đó là ngắm trăng trên đỉnh Himalaya. Bốn bề tuyết trắng bạc ngàn lục thông mà. Trên đỉnh Everest hôm nay chỉ có một số ít người biết được cái đêm trăng trong đó nó ra sao mà thời Đức Phật cái số lượng tỷ kheo và cư sĩ mà ngồi mà thưởng trăng trên đó là 1 tỷ đồng lắm. Không có một cái hoan đảo không có một cái thạch động không có một đỉnh núi nào mà có thể cản trở được cái bước chân của những vị lục thông. Sướng như vậy chỉ mất có nửa giờ đồng hồ thôi. Sướng như vậy. Kiểu tu đã như vậy là tùy thuộc cái kiểu tu. Ngay bây giờ mình nhìn cái kiểu tu của mỗi người là mình có thể đoán ra được mai một họ có tu sướng tu khổ.

Cho nên tu có bốn trường hợp.

Tu sướng mà đắc chậm.

Tu sướng mà đắc nhanh.

Tu khó mà đắc nhanh.

Tu khó mà đắc chậm.

Bốn này dễ nhớ mà tu sướng mà đắc nhanh đó là do nhiều người do cái kiểu ba la mật bây giờ tâm tư hào sảng thoải mái không có tị hiềm lắc nhắc thì cái người này mai này khi gặp Phật đắc rất mau mà tu rất dễ còn có nhiều người cũng đi chùa mà trời ơi chỉ cần mà họ nghe họ thích đi đăm thọc mình kể họ một nghe một chuyện nhỏ, họ đi họ bỏ sĩ nguyên một chùa. Mà trong chùa mình gặp cái dân bỏ sĩ rất là nhiều mà nó mới nghe có chuyện nhỏ xíu nó đi đến bỏ sĩ. Thì cái kiểu mà như vậy đó đời sau sinh ra trước khi đắc đạo thị phi trùng điệp tai tiếng ngất ngưỡng trước sau cũng đắc mà đắc mệt lắm. Mà có nhiều vị chuyên lo hạnh trí mà quên lo hạnh thí. Chuyên lo hạnh thí mà quên lo hạnh nhẫn. Chuyên lo hạnh nhẫn mà quên lo thiền định. Hiểu không? Thì quý vị biết mà cơ thể thiếu chất thì nó sẽ có vấn đề. Thì trên cái 25 của mình á, trên danh nghĩa là 25 nhưng mà trong đó có cái mạnh cái yếu thì chính cái mạnh cái yếu trong cái 25 đó nó quyết định mai này mình luân hồi. Sướng khổ ra sao, tu hành khó hay là dễ, nhanh hay chậm khác nhau.

Nãy giờ tôi nói tan nát cái chữ Phật đạo là vậy đó. Nghe cho kỹ trong kinh nói cái này hay lắm. Tất cả phàm phu đều là một đám ở dưới ruộng sinh. Ruộng sinh trên cánh đồng sinh tử. Tất cả phàm phu đều đang hì hục trên một cái cánh đồng sinh tử sinh lầy. Một ngày kia Khi mà có được cái đại nguyện bồ đề sơ phát bồ đề tâm thì giống như cái người mà từ dưới ruộng bước lên bước lên xe. Bước lên xe bên bắc truyền gọi là tam thừa đó. Thì các vị tưởng tượng giùm tôi, mình ở dưới ruộng sinh, mình bước lên xe mình ngồi thành văn, sinh không à lên ngôi được có Hai cây số là tuột xuống tại vì thời gian tu thình văn rất là mau cho nên tuột xuống thì các vị tưởng tượng sinh đầy mình mà lên ngôi hai tiếng bước xuống sinh còn không? Còn

Độc giác á sinh không nhưng mà họ lên xe đó họ lên tới 20 cây số sinh nó tự khô nó rút xuống. đúng không? Nhưng mà còn dính chút đỉnh đúng không. Nhưng mà toàn giác ấy thì cũng dính sinh mà leo lên chiếc xe đó ông đi tới 1000 cây số lặn cho nên cái số sinh dọc đường nó khô rồi tự nó rút

một phần rồi tự ngài gỡ một phần. Hiểu không? Rồi bắt đầu ngài chà. Rồi coi có chỗ nào tiện ngài, lúc cái chỗ mà ngừng uống cà phê ngài xuống ngài có tắm mấy lần nữa. Có 1000 cây số có xuống tắm mấy lần. Cho nên khi mà ngày tới nơi thì sao ta? Sinh không còn mà mình mảy bắt ngát thom phức. Còn mấy ông thầy Thịnh Văn của tôi thì có nhiều cha dính sinh nhiều thì khi xuống xe còn đầy hết nhưng mà cũng tới nơi. Đây là lý do đi càng lâu thì những cái tập khí nó rút từ từ. Còn thời gian ngắn quá nó còn nguyên. Cho nên thời Phật có nhiều vị thịnh văn trước khi mà đặc đạo còn có khả năng giết người. Có nhớ điều gì đó không? Có không? Bên Bắc truyền gọi là ương hoặc ma la rồi bên Nam truyền gọi là AngolyMala. Và hoặc có một vị nữa là ngài Gânatarya kiếp chót trước khi đặc A La Hán còn loạn luân với mẹ và chị của mình hiểu không? Tức là vị đó chỉ đủ cái phước lành đặc thánh thôi. Còn bao nhiêu cái vấn đề problem là còn nguyên chỉ đủ tiền để mà mua vé qua cổng thôi chứ còn nợ nần rồi tùm lum đầy nguyên hết á. Thì niết bàn là coi như xù nợ chứ còn thật ra vị nó còn nợ rất là nhiều. Hiểu không? Thì bữa nay tôi nói cho hết thì ra mới hiểu là tại sao mình thấy chư Phật chánh đẳng giác lúc nào sanh ra đời các cái kiếp chót để thành Phật các ngài được rất là nhiều phước lớn mà cái gì của ngài cũng đặc biệt hết. Hào tướng rồi công đức rồi tùm lum hết. Mình nghĩ làm như có cái sự đặc biệt, có sự thiên vị của một cái thế lực nào đó không hề có mà chỉ vì các ngài đi quá lâu. Trong kinh nói nghe cho kỹ đức Phật Thích Ca Mâu Ni bên Hán tạng nói là ngài tu ba a tăng kỳ nhưng mà tên bên tạng Pali á nói là ngài tu bốn a tăng kỳ mà một a tăng kỳ như vậy nó là 10 lũy thừa 140 mà trong khi ngài A Nan ngài Ca Diếp á là chỉ có 100.000 đại kiếp thôi. 100.000 là năm số không còn cái kia là 140 số không mà nhân cho bốn lần như vậy. Cho nên là trong kinh nói 91 đại kiếp trước khi thành Phật ngài là Á Thánh. Á thánh là sao? Là ngài không mắc ngài tránh được rất là nhiều cái lầm lỗi của phàm phu dầu là cư sĩ hay tại gia. Ngài tránh được rất là nhiều trong chánh tạng nói là trong 91 kiếp trở lại đây khi xuất gia thì ta không bla bla. Kể lại một số lỗi Và dẫu là cư sĩ thì ta cũng không có một số lỗi. Và trong chú giải có nói thêm ngay cả làm cái loài súc sanh những kiếp bị đọa đó thì ngài cũng tránh một số lỗi. Thí dụ như trong kinh nói ngài làm khi có kiếp làm khỉ hay làm voi tự nhiên có lòng thương người, tự nhiên có cái linh tánh cư xử như con người vậy. Có một kiếp đó là một con khỉ to đùng. Theo trong kinh tả thì cỡ con hắc tinh tinh á, con Gorilla đó to mà bộ lông ngài đẹp lắm. Lông của ngài giống như Những sợi tơ bằng dệt bằng vàng vậy đó. Tơ vàng đẹp lắm to đùng lớn lắm. Tại sao tôi nhấn mạnh cái chữ to là? Bởi vì ngài trong kinh đó ngài có thể cồng một cái người trưởng thành đi te te mà cồng từ ở dưới vực lên ấy mạnh như vậy. Thì có một lần cái ngài gặp một người té núi vì cái lòng đại bi mà ngài cồng người nó từ ở dưới vực cái cồng lên trên trên lên trên chỗ an toàn. Ngài cồng lên tới nơi ngài mệt ngài mới là lăn ra ngài ngủ. Thì cái ông mà được ngài cồng ổng mới nhìn cái bộ lông ổng thích quá thì ổng nói cái bộ lông này đem về phủ là tiền là tiền thì ổng thấy ngài đang nằm ngủ ổng mới lấy cái tảng đá ỏ đập đầu ngài. ở đây mình có ai đủ ác làm chuyện đó không tức là người ta cồng mình lên tới nơi rồi mình thấy người ta có vòng vàng cái mình đập người ta để mình lấy, mình có không? im lặng là tôi biết rồi. Thì coi như là lấy búa lấy cái tảng đá nện vô đầu của ngài mà mà tại ngài khỏe dữ lắm cho nên nện như vậy thì phun máu thì ngài tỉnh dậy ngài tỉnh dậy thì ông kia thấy ngài tỉnh dậy ổng sợ ngài to lắm tỉnh dậy thì ngài biết ông này là người xấu cho nên ngài mới ra dấu cho ổng ngài có cái linh giác của cái loài người đó ngài mới đi đằng trước ngài không có đi gần ông nữa ngài đi đằng trước ngài đi ngài lấy cái máu nhiều ngài ra dấu là đi theo cái dấu máu đó để ra khỏi rừng. Thì chắc là bà con nghe bà con không có tin nhưng mà bà con hỏi tôi chuyện đó có hay không thì tôi nói tôi không có ý kiến nhưng mà nếu chuyện đó có tôi không thấy làm lạ là bởi vì ngài tu quá nhiều kiếp. Việt Nam có cái câu là tiền nào của nấy biết không? Khi người ta bỏ ra cái vốn quá nhiều tự nhiên cái chuyện người ta có lãi nó không có gì lạ hết. Còn mình toàn là bán vé số không mình nghe người ta có 1 tháng 2 tỷ mình không có tin. Mình là dân bán vé số ba tiền ba cọc ba đồng mình không có tin trên nên này có những người mà tiền rút họ không dám lụm bởi vì thời gian lụm họ có thể kiếm được số tiền nhiều hơn số tiền rút nữa. Có không quý vị hiểu không? Ai tôi cũng biết chứ cái ông mà Elon Musk hay là ông Bill Gate nếu mà ổng đang trên đường đi họp mà ổng gặp 1000, 2000 đô tôi nghĩ ổng không dám lụm là bởi vì đang có cuộc họp gấp nếu mà thời gian không còn kịp á thì chắc ổng hát hàm cho lính nó lụm cho ổng, vì ổng vô ổng ký những cái hợp đồng mà trị giá mấy chục triệu kìa giàu gớm như vậy

Tùy vào cái vốn mình bỏ ra bao nhiêu thì mình thu hoạch bấy nhiêu. Đấy cho nên là trong kinh nói đó là trong 91 đại kiếp nói nói là càng gần thành Phật thì đầu làm súc sinh thì ngài cũng còn hơn cái con người bình thường nữa. Còn Mà khi làm cư sĩ đó nghèo thì phải nghĩ mình nghèo là mình nghĩ là sao cho thoát thoát nghèo còn ngài lại khác. Khi ngài nghèo có những kiếp ngài cũng bị quả xấu ngài bị nghèo chứ nhưng mà khi mình nghèo, mình nghĩ chuyện làm sao cho mình sống mà ngài không. Khi ngài nghèo ngài nghĩ thế này nghèo như vậy đâu giúp được ai. Có khác không? Mình nghèo là mình nghĩ mình phải làm sao cho mình được sống. Còn Bồ Tát lúc mà cận đắc đạo nghĩ vậy. Khi mà nghèo ngài nghĩ nghèo vậy đâu giúp được ai. Tức là lúc nào ngài giống như một bà mẹ vậy. Thân mình là rác người khác mới đang kể, cái những cái lúc mà cận thành Phật khủng khiếp như vậy bị cái gì cũng không có lo, lo người ta thôi, bị đâm đả ruột không nghĩ mình, mà nghĩ chết rồi mấy đứa còn lại tính sao, khiếp như vậy, đi làm tướng ngoài chiến trường mà bị đối phương nó đâm hấp hối mà cứ lo cho cái đám lính còn lại của mình á không biết nó có được đối xử theo cái công pháp quốc tế hay không, dễ sợ lúc nào cũng nghĩ người khác hết á và ở đây tôi tặng các vị một cái kinh nghiệm quan trọng. Ở đây có ai sợ chết không? Trong kinh dạy mình hai cái kinh nghiệm bằng vàng nhưng mà cái kinh nghiệm này để không sợ chết nhưng phải tập.

Một coi mình không ra gì thường xuyên quán niệm coi mình không ra gì. Mình chỉ là một cái xác chưa có chôn mình chỉ là một cái khối bất tịnh. Phải thường xuyên như vậy. Thường xuyên luyện tập. Đây là một thùng rác. Miệng là cái lỗ bỏ rác và bên dưới là cái chỗ rác ra. Cứ niệm hoài như vậy. đây là một thùng rác. Mỗi lần ăn là một lần cho rác vào thùng rồi niệm suốt như vậy. Đó là cách một là coi mình không ra gì.

Cách hai lòng luôn nghĩ nhiều về người khác, lòng luôn bận tâm đến những dự án mà liên hệ đến lợi ích của chúng sinh. Lòng luôn nghĩ về người khác và sống phải có chí lớn. Mình phải làm sao mà cái đồng tiền của mình, sức khỏe của mình, từng hơi thở của mình đem lại lợi ích cho càng nhiều người càng tốt thì cái kẻ này không sợ chết.

Cho nên có hai trường hợp không sợ chết. Một coi mình không ra gì. Hai lòng chỉ nghĩ đến tha nhân.

Đây là kinh nghiệm bằng vàng và quý vị tuyệt đối phải tin. Không có ông thầy nào mà ngu xuẩn đến mức bắt người ta phải tin. Nhưng trường hợp này tôi nghĩ tôi có quyền bắt thì phải tin vậy nữa. Chỉ có hai cách này mới không sợ chết thôi. Một coi mình không đáng gì. Hai là chỉ một lòng nghĩ đến người khác thì chỉ có cái hai trường hợp này mới giúp cho bà con bình tĩnh được cái chết. Tôi ví dụ này các vị tin. Khi bà mẹ lo con quá cũng không sợ chết. Có biết cái đó không? Lúc nguy hiểm như con gà mẹ mà gặp điều hâu nó xuống là nó xòe cánh nó che con. Nó đâu phải nó không sợ điều hâu nhưng mà vì nó lo cho con.

Và tôi kể hoài thời chiến mỗi lần bom đạn bom nổ đạn rơi đó là bà mẹ cũng lừa con vô hầm. Con an toàn rồi mẹ mới nhảy vào sau. Có nhớ cái đó không? Tôi có biết một cô Phật tử bây giờ cổ chắc mất rồi. Cổ kể chuyện khiếp lắm. Cụ kể có một lần đó chồng đi lính ở nhà có mấy mẹ con nó pháo kích. ngay chóc cái xóm của bà thì bà đang ngủ bà mới hốt bốn đứa đầy xuống dưới cái hầm tay cầm cái đèn dầu. Các vị biết bà thấy cái gì không? Nguyên một con rắn hổ đen thui lúi bóng lưng nó nằm ở dưới mà đạn thì nó bắn cắt cùm hết trên bùm bùm hết trên. Bây giờ làm sao thấy cái chiếu xuống bốn mẹ con đề lên con rắn. Cái hoàn cảnh đó tiếng Hán nó kêu là “thập diện mai phục tứ bề thọ địch”. Tức là nó bắn um sùm ở trên mà không biết, mở miệng khấn Nam mô Quan Thế Bồ Tát đạn rớt đâu đừng rớt đây mà khẩn lộn thành rớt đây đừng rớt đâu, mà nó rung quá rung mà cuối cùng nó khẩn lộn đạn rớt đây đừng rớt đâu mà bốn mẹ con mai làm sao đó mà coi như là lúc mà đạn nó ngớt rồi đó là bà phải bả phải lấy bả phải kèm con rắn để cho bốn đứa nó trèo lên xong rồi tới phiên bả trèo lên sau mà bả trèo lên mà bả cứ ớn vì nó to quá đi, đề nó không chết. Có nghĩa là bốn mẹ con ngồi mà ở dưới nó cứ ngo nguậy ngo nguậy. Cảm giác nó nó đã lắm biết không? Nó giống như là nó sà gạo vậy đó. Mà nó to nó mập ú. Thì lúc mà đạn ngớt rồi thì bà mới đẩy từng đứa lên mà tay đẩy mà cái chân phải kèm vì cái chiếu mỏng lét, Chiếu nhà nghèo mà. Ừ. Đấy thì mình thấy vì con mẹ không ngán gì hết. Thì Bồ Tát cũng vậy. Bồ Tát thương con như vậy. Sáng nay tôi cố ý tôi nói nhiều về Phật đạo, để mai này Khi lạy Phật là nhớ hết mấy cái điều tôi nói. Và khi mà đã trải qua được chừng đó cái hành trình tu Phật ấy thì khi mà thành Phật ngài được ba cái cũng

Cũng thứ nhất ai ngài cũng thương. Ai ngài cũng thương. Trong lòng chư Phật không có một cái phân biệt là trắng đen, thương ghét, thân thù. Không có. Cái người muốn hiển xác, muốn hiển mạng cho ngài hoặc là cái người muốn giết ngài, ngài coi giống nhau. Cái chuyện đó tôi tuyệt đối tin. Bởi vì trong lòng ngài tất cả là con. Có điều đưa con thì nó bị khùng, đưa tỉnh, đưa ngoan, đưa không ngoan chứ còn đưa nào cũng là con hết. Cho nên cái chuyện đầu tiên là ai ngài cũng thương.

Cái cũng thứ hai. Đức lành nào của ngài cũng TOP. Cái này rất là quan trọng. Đức lành nào cũng TOP là sao? Minh thấy trong kinh ghi là ngài Xá Lợi Phất đệ nhất trí tuệ, ngài Mục Kiền Liên đệ nhất thần thông. Ngày A Nan đệ nhất Đa Văn, ngài Ca Diếp đệ nhất Đầu Đà thì tất cả những đệ nhất đó là đệ nhất của đệ tử chứ tất cả những cái đệ nhất của đệ tử cộng lại không bằng ngài. Có nghĩa là khi mà ngài thành Phật rồi, đức lành nào của ngài cũng TOP cũng là số một.

Cái cũng thứ ba, cái gì ngài cũng biết. Thinh Văn được có một cũng thôi. Thinh văn được cái cũng nào? Thinh văn với độc giác được cũng nào? Đã là A La Hán thì ai cũng thương. Nhưng, cái chữ “nhưng” này mới quan trọng, thương là thương thôi chứ còn hành động không bằng vị chánh đẳng giác. Trong kinh nói có người tự đến với ngài thì khỏi nói. Nhưng mà có người ngài phải đến với họ nha. Có người ngài phải đến với họ. Và có khi ngài đến với họ lại có hai trường hợp nữa là có người gặp ngài họ chứng thánh, có người chỉ gieo duyên cho một lúc khác. Gieo duyên cho một lúc khác mà ngài chỉ vì cái gieo duyên đó mà có nhiều khi ngài phải đi đường xa phải nhịn đói, phải chịu lạnh. Vị đâu biết chuyện đó. Có nhiều người hiểu lầm nghĩ Phật có thần thông đầy mình chắc Phật bay cái vèo nù. Có nhiều lúc ngài phải đi bộ, phải cho người ta thấy ngài đi bộ để mà làm mềm cái cái tâm ngoan cố cứng cõi người ta.